

k slnečníku, pod ktorým sa rodičia hned' zvedavo vypytovali: „Ako sa ti to páčilo? A koľko si videla rybičiek? A prečo si sa potápala bez rúrky...?“

„Chcelo sa mi,“ pokrčila ramenami Anička. „Dve ryby na mňa zamrkali.“

„Vážne?“ smiali sa mamička s oteckom.

Ale Anička sa unavene položila na svoju modrú osušku. Bola hebká a príjemná na dotyk, a hlavne bezpečná. Žiadna rôsolovitá pálivá medúza, ktorá sa na človeka nečakane prisaje. A čo je najhoršie: kedykoľvek sa znova môže prisáť.

Anička posmutnela.

Dnes mala od rána dobrú náladu. Verila, že tu bude všetko lepšie. Aj tú múmiu by už zniesla. A teraz zasa toto! Muselo sa jej pokaziť i potápanie? Bude musieť ďalších zvyšných deväť dní trnúť, kedy na nejakú odpornú medúzu znova v mori narazí?

Ach jaj, a nikde nikto, komu by o tom mohla porozprávať.

Aničke sa zacnelo.

Či chcela, alebo nie, opäť sa do nej vkrádal ten včerajší pocit osamelosti. Čím ďalej, tým viac túžila držať v dlani aspoň tie dva gaštany.

„Môžem ísť do našej izby?“ zaprosila. „Iba na chvíľu.“

„A prečo by si tam chodila?“ nechápala mamička.

„Ja by som... ja by som si chcela vziať sponky,“ vymýšľala si Anička, pretože pravdu povedať nemohla.

„A vieš si otvoriť dvere kartou?“ spýtala sa mamička.

„Jasné, že viem,“ odpovedala Anička.

„A trafiš tam vôbec?“ spýtal sa otecko.